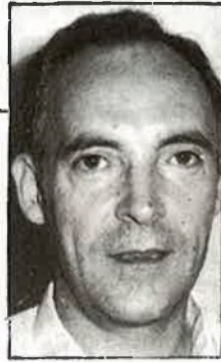

Un sou ben guanyat

Ramon Barnils

Per molt pessimisme que intentin d'inocular els pessimistes de sempre, sempre salta una espurna d'esperança que ens justifica, els optimistes. Com aquesta: el director del Centre de la Generalitat d'amunt a Madrid, Frederic Roda, justifica el sou, i se'l guanya ben guanyat. No tots els funcionaris de l'Astado de la Autonomías, doncs, practiquen l'espanyolada.

Se les guanya molt ben guanyades, les garrofes, en Frederic Roda: l'altre dia publicava un article a *La Vanguardia*, «com a primer servei dels que m'han estat encomanats». Hi donava «qualques aproximacions d'allò que és característic d'un Madrid Nou».

No detallaré les meravelles del nou Madrid vistes i detallades per Roda: aquestes meravelles són que Madrid ha descobert la llibertat; que ha recuperat els seus exiliats; que el govern socialista ha fet una aposta cultural «important»; que els alts càrrecs d'aquell govern van pel mateix camí; que vol desprovincianitzar-se; que passa de cort a capital; que la Comunitat Autònoma de Madrid té voluntat de presència...

No les detallaré perquè Roda, fan i entusiasta però, sense voler, neutralitza les unes amb les altres. Amb aquestes altres meravelles: diu que hi continua la inèrcia de la centralitat centripeta; que hi ha impregnació nord-americana; que s'hi vigoritza la política internacional; que Madrid

s'identifica amb una personalitat gran i identificadora, actualment el seu batle, diu Roda, abans Franco, diem nosaltres, i la qual personalitat, ara el batle com abans Franco, accepta com a signe, com a símbol i com a carismàticament vitalici («con carisma de vitalicio» diu literalment Roda); que hi ha barreja d'escepticisme, ironia i sincretisme; que hi ha insolència, prepotència...

No té, doncs, cap classe d'importància l'opinió expressada per il·lustre funcionari, ja que per molt bona voluntat que hi ha posat i per justificat que sigui el sou que se li pagui, no ha pogut evitar que, una vegada llegit el seu informe de servei, la conclusió sigui la de sempre: et conec, herbeta, que et dius mardúix.

Tot està doncs com sempre per allà dalt i al mig. La novetat rau en això: que ara, de la nostra butxaca, es pagui el sou i la vida a un funcionari dels nostres perquè es dediquin a fer-nos veure amb bona voluntat, si es vol, i amb bona fe, si es creu, que allò de sempre ha canviat.

La missió és heroica i és més admirable per impossible. És increïble de

creure que allò ha canviat per algú que aquí veu cada dia els seus tricornis. Que veu com allà, perquè un republicà d'aquí ha dit visca la república, li diuen el nom del porc. Per a algú que veu com allà legislen i ordenen i manen que el valencià és llengua diferent del barceloní, del mallorquí, del tortosí, mentre legislen i ordenen i manen que el burgalès, l'equatorià, el madrileny i l'andalús són una mateixa, única i indivisible llengua.

Per a algú que veu com des d'allà ens priven de veure la nostra televisió, mentre ens obliguen a veure i pagar la seva. Per a algú que veu com allà estableixen que l'exèrcit espanyol és de tots els contribuents, siguin d'on siguin, mentre que la llengua de l'exèrcit és l'espanyol, siguin d'on siguin els seus reclutats.

Per a algú que veu que no ens tornen els calés ni que els matin, encara que ells mateixos s'hagin compromès, mitjançant la seva Constitució i el seu Astado de las Autonomías a fer-nos una almoïna per l'amor d'Espanya.

«La comparació necessita el coneixement», diu el nostre funcionari a Madrid. El nostre funcionari a Madrid hauria de considerar, a risc de quedar-se sense feina, que la contrària, és a dir, que el coneixement porta a la comparació, pot no ser veritat. El divorci és un dels pocs progressos autèntics que les societats més avançades han establert.

muda't

LA BOTIGA DE LA MODA
ÚLTIMES NOVETATS EN MODA JOVE
UNA BOTIGA A LA TEUA MIDA

Francisco Moreno Usedo, 4 (entrada per Castán Tobeñas). VALENCIA-18